

5 września. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Kol 1,15-20) Chrystus Jezus jest obrazem Boga niewidzialnego, Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, Trony i Panowania, Zwierzchności i Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała, to jest Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem Bóg, aby w Nim zamieszkała cała Pełnia i aby przez Niego i dla Niego znów pojednać wszystko ze sobą: i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża.

(Kol 1,15-20)

Chrystus Jezus jest obrazem Boga niewidzialnego, Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, Trony i Panowania, Zwierzchności i Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała, to jest Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem Bóg, aby w Nim zamieszkała cała Pełnia i aby przez Niego i dla Niego znów pojednać wszystko ze sobą: i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża.

(Ps 100,1-2.3.4-5)

REFREN: Stańcie z radością przed obliczem Pana

Wykrzykujcie na cześć Pana, wszystkie ziemie,
służcie Panu z weselem!

Stawajcie przed obliczem Pana
z okrzykami radości.

Wiedźcie, że Pan jest Bogiem,
On sam nas stworzył,
jesteśmy Jego własnością,
Jego ludem, owcami Jego pastwiska.

W Jego bramy wstępujcie z dziękczynieniem,
z hymnami w Jego przedsionki,
chwalcie i błogosławcie Jego imię.
Albowiem Pan jest dobry,
Jego łaska trwa na wieki,
a Jego wierność przez pokolenia.

Aklamacja (J 8,12)

Ja jestem światłością świata, kto idzie za Mną, będzie miał światło życia.

(Łk 5,33-39)

Faryzeusze i uczeni w Piśmie rzekli do Jezusa: „Uczniowie Jana dużo poszczą i modły odprawiają, tak samo uczniowie faryzeuszów; Twój zaś

jedzą i piją”. Jezus rzekł do nich: „Czy możecie goście weselnych nakłonić do postu, dopóki pan młody jest z nimi? Lecz przyjdzie czas, kiedy zabiorą im pana młodego, i wtedy, w owe dni, będą pościli”. Opowiedział im też przypowieść: „Nikt nie przyszywa do starego ubrania łąty z tego, co oderwie od nowego; w przeciwnym razie i nowe podrze, i łąta z nowego nie nada się do starego. Nikt też młodego wina nie wlewa do starych bukłaków; w przeciwnym razie młode wino rozerwie bukłaki i samo wycieknie, i bukłaki się zepsują. Lecz młode wino należy łąć do nowych bukłaków. Kto się napił starego wina, nie chce potem młodego, mówi bowiem: »Stare jest lepsze«”.

Komentarz:

Nie przyszywa się nowej łąty do starego ubrania, ani nie wlewa się nowego wina w stare bukłaki. Przeciwstawienie nowego i starego pojawia się już w Starym Testamencie.

„Dam wam serce nowe i nowego ducha tchnę do waszego wnętrza — obiecuje Bóg w Księdze Ezechiela (36) — odbiorę wam serce kamienne, a dam wam serce z ciała. Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, abyście żyli według mych nakazów”.

Jak widzimy, to nowe nie jest w taki sposób nowe jak nowa koszula, która za jakiś czas się zestarzeje. Chodzi tu o nowość nieprzemijalną, o taką nowość, która zawsze będzie nowa.

Prorok Jeremiasz mówi nawet o nowym przymierzu: „Oto nadchodzą dni — wyrocznia Pana — kiedy zawrę z domem Izraela nowe przymierze. Nie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami, kiedy

ująłem ich za rękę, by wyprowadzić z ziemi egipskiej. To moje przymierze złamali, mimo że byłem ich Władcą – wyrocznie Pana. Lecz takie będzie przymierze (...). Umieszczę swe prawo w głębi ich jestestwa i wypiszę na ich sercu. Będę im Bogiem, oni zaś będą Mi narodem” (31).

Nowy Testament wielokrotnie mówi, że to nowe przymierze zostało zawarte we krwi Jezusa. Przypominamy to sobie podczas każdej Mszy Świętej, mianowicie podczas przemiany wina w Krew Pańską.

Prorok Izajasz – w pierwszej pieśni Sługi Pańskiego – ogłasza, że wszystkim narodom będzie udzielona znajomość prawdziwego Boga. I prorok wzywa do radości: „Śpiewajcie Panu pieśń nową, chwałę Jego od krańców ziemi! Niech Go sławi morze i co je napełnia – wyspy wraz z ich mieszkańcami” (Iz 42).

Już widzimy, dlaczego nie przyszywa się nowej łąty do starego ubrania. Pan Jezus nie był reformatorem Starego Testamentu. On przyszedł Go wypełnić. Przyszedł, żeby wkładać w nas serce nowe. Ogarnąć wszystkie Boże przykazania przykazaniem nowym – miłości. I zawrzeć nowe przymierze – we własnej krwi. I obdarzać znajomością Boga wszystkie narody, tak aby cała ziemia mogła rozbrzmiewać pieśnią nową.

o. Jacek Salij OP